

[Skjerbæk.]

dan Kontrol med de kommunale Boliger af denne Art.

Jeg vil gerne udtale min Glæde over Bestemmelsen i § 21, der giver Mulighed for at udvide Omraadet for at iværksætte Helbredelsesforanstaltninger, hvor der er Haab om derved at kunne gøre en ung Person eller et Barn — som man vil — mellem 15 og 18 Aar mere arbejdsdygtig, end hvis man ikke iværksætter noget saadant. Det er ganske rigtigt, som det er sagt i Bemærkningerne, at Aarene mellem 15 og 18 er grumme vigtige i den Henseende.

Jeg skal saa blot gøre endnu et Par Bemærkninger. Det foreslaas at forhøje det Bidrag, som de i Invalideforsikringen indtraadte skal yde, og mod en saadan Forhøjelse har vi fra vor Side intet at erindre. Der kan jo diskuteres om, hvorvidt det er det rette Beløb, der er sat, men det kan vi vel forhaabentlig forhandle nærmere om. Men Spørgsmaalet er: I hvilken Grad bliver Kontingentet udredet af de paagældende selv? Jeg kunde ønske, at der til Brug for Udvalgets Forhandlinger kom til at foreligge nogle Oplysninger — hvis det er muligt at give dem — om, i hvilken Grad Bestemmelserne om at yde Kontingenthjælp kommer til Anvendelse, thi der er ikke noget videre vundet ved, at man opfører som Indtægt ca. 4,7 Mill. Kr. fra de forsikrede selv, hvis en væsentlig Del heraf maa ydes som Kontingenthjælp af offentlige Kasser.

Saa vil jeg endelig bemærke, at Overgangsbestemmelsen i § 28 jo er motiveret ved Bestemmelserne om Hjælpen til de billige Boliger, men ogsaa den giver et ret stort Spillerum for Skøn, og den vil koste betydelige Beløb, saa jeg maa ogsaa om den sige, at vi er betænkelige ved at gennemføre en Regel af den Art.

Med disse Bemærkninger skal jeg udtale, at vi fra Det konservative Folkepartis Side er villige til en nærmere Overvejelse af Forslaget i Udvalg, men at vi ikke mener at kunne gaa med til væsentlige Udgiftsforøgelser, medmindre man kommer ind paa en Drøftelse af Spørgsmaalet om en egentlig Folkeforsikring.

Nøhr: Det radikale Venstre har med stor Glæde modtaget den højtærede Socialministers Forslag om Nedsættelse af Aldersrentegrænsen. Mit Partis Ordfører under Finanslovdebatten, det ærede Medlem Hr. Steen, rejste Spørgsmaalet, og vi kan kun være særdeles tilfredse med, at Tanken allerede har sat Frugt i et Forslag og dermed antagelig hurtigt kan blive virkeliggjort.

Hele Udviklingen paa Arbejdsmarkedet danner efter vor Opfattelse en naturlig Baggrund for Aldersrentegrænsens Nedsættelse, idet de ældre Arbejdere, der i 60 Aars Alderen kommer ud for Arbejdsløshed, meget ofte er ude af Stand til paa ny at skaffe sig Beskæftigelse og derfor trænges over paa Socialhjælpen. Men det er ikke alene de ældre Arbejdere, der rammes af disse Vanskeligheder, ogsaa for store Dele af den øvrige Befolkning tegner det samme Billede sig. Den økonomiske Udvikling baade i Byerne og paa Landet i disse Aar har gjort det sværere end nogen Sinde for de ældre Smaaahaandværkere, Smaakøbmænd, Smaalandbrugere o. s. v. at følge med i hele det Tempo, den Konkurrence og de som Følge af uberegnelige Begivenheder ude omkring os stadig skiftende Vilkaar, som Tiden nu byder. Man kan derfor ikke i Dag anføre de Grunde for at have Grænsen ved 65 Aar, som man ved Rette kunde anføre i 1922, da man valgte denne Grænse. I de 15 Aar siden da er Verden forandret. Det er ikke 15 almindelige Aar, der er gaaet, men det er 15 Aar, i hvilke et økonomisk Tidsafsnit er sluttet og et nyt indledt. Det er 15 Aar, i hvilke Danmarks Økonomi og dermed Erhvervsvilkaar paa afgørende Maade har skiftet Karakter.

Jeg takker den højtærede Socialminister, fordi han ved dette Forslag har taget Skridtet til 60 Aars Grænsen fuldt ud. De vanskeligt stillede Aldersklasser, der har frygtet for i de kritiske Aar mellem 60 og 65 at blive slaaet ud, saa de havnede paa Socialhjælpen, men som nu med Tryghed kan se dette Alderstrin i Møde, vil sende den højtærede Socialminister en venlig Tanke for dette Lovforslag.

Det betyder for Smaakaarsfolk lidt mere Sol over den Del af deres Liv, som mange af dem har set hen til med Bekymring, og jeg er overbevist om, at Regeringen har Befolkningen med sig til denne Reform. Der vil naturligvis og heldigvis være mange gamle, som kan klare sig igennem ligesom hidtil, til de er baade 65 Aar og ældre endnu, og det er kun godt, naar de kan det. Men det er ogsaa godt, at de, der er trætte af Kampen for Tilværelsen, kan trække sig tilbage noget tidligere og derved give Plads for en Del af de yngre Kræfter. Det er bedre at pensionere de gamle og trætte end at pensionere de unge gennem Understøttelse.

Forslaget betyder i øvrigt, som det ogsaa er fremhævet af andre Ordførere, ikke blot at alle 60-aarige faar Ret til Aldersrente af den Størrelse, der nu gælder